

Opravdu jsem tam nechtěl jít. Marně jsem vysvětloval přátelům, že jsem v životě nebyl na fotbale, nedívám se na něj v televizi a jeho smysl a pravidla jsou mi srozumitelná zhruba stejně jako vládní reforma financí. Prostě a jednoduše že o fotbalu nevím vůbec nic.

Jenže oni si to nenechali vymluvit a já s nimi musel jít na zápas. Zde jsou postřehy z mé první zkušenosti z fotbalem:

Začátek zápasu - zjišťuji, že fotbal bude docela prima. Máme s sebou malý dalekohled. Velmi to oceňuji, protože na travnatou plochu pod námi nastoupilo družstvo mladých a krásných hráček ve velmi krátkých sukních. Získávám první důležité poznání: Fotbal je tak krásná hra! Proč mi nikdo neřekl, že jej hrají krásné mladé dívky?! Proč jsem minulých patnáct let nechodil na fotbal? A proč proboha nesedíme v první řadě? Jsem zvědavý, k čemu budou dívky používat ty hůlky. Jsou zakončeny dvěma koulemi (ty hůlky, samozřejmě) - považuji to za ohleduplné, nebudou si moci během hry ublížit.

Opravdový začátek zápasu - Zažívám své velké první zklamání. Nebyl to začátek zápasu, alebrž mažoretky. Dívky odchází z hrací plochy, přátelé se mi smějí a já se cítím hrozně podvedený.

Nástup mužstev - Místo krásných mladých dívek přišli oškliví mladí muži. Fotbal není krásná hra. Poněkud zvláštní je, že se nebyli schopni dohodnout na jednotném oblečení. Někteří - ale jsou v menšině - jsou dokonce celí v černém! Chápete to? Na ostrém odpoledním slunci? Ten barevný nesoulad je esteticky natolik výrazný, že rázem rozumím relativně mizerné divácké návštěvě. Navrhuji přátelům, že bychom po skončení zápasu mohli na tento závažný nedostatek nezištně upozornit vedení stadionu, ale můj návrh se nesetkává s pozitivním ohlasem.

Těsně před rozehráním - Tak tomuhle vážně nerozumím. Dva hráči (shodou okolností z té nevelké skupinky černooděnců) s sebou mají praporky, které se používají při námořní signalizaci. Vzhledem ke značné vzdálenosti nejbližšího vodního toku dávám jejich očekávání přítomnosti parníku na hřišti do souvislosti s intenzitou slunečního záření a černou barvou jejich oblečení. Chudáci. Když si uvědomím, jaké bude na konci zápasu jejich zklamání, když se parníku nedočkají... Nedejbož jestli má připlout někdo z rodiny... Je mi jich docela líto.

1. minuta - Úvod vlastní hry poznamenal drobný incident. Je vidět, že černá barva oblečení opravdu není do tohoto slunečného prostředí vhodná. Zbýlý černoodětec (ten bez námořnických praporek) předvedl na hřišti zcela nesportovní reakci. Když se dlouho nic nedělo, začal normálně na hřišti hvízdát!!! Přátelé mi navíc řekli, že to dělá pořád. Šokující. Faktem ovšem zůstává, že to zabralo a začalo se hrát.

2. minuta - Je to velmi zvláštní hra. Hráči zbůhdarma běhají z jednoho konce hřiště na druhý bez zjevného smyslu. Chvilí se mi zdálo, že existuje jistá myšlenková spřízněnost mezi muži ve stejných kostýmech, ale po chvíli jsem tuto myšlenku musel opustit jako zcela mylnou. Pozoruhodné je, že někteří hráči běhají postrkujíc před sebou nohama míč, jiní běhají směrem k míči a jiní směrem od míče. Žasnu, přidám si jak Alenka v říši divů.

5. minuta - Zažívám velmi nepříjemné překvapení. V hledišti nás vyhledal číšník s občerstvením. Pravda, nedá se říci, že by projevoval nějaké zvlášť vybrané způsoby, ale to jsem přešel taktním mlčením. Člověk by měl dokázat být velkorysý. Ten největší šok ale přišel v zápětí: představte si, že občerstvení nebylo v ceně vstupenky!!! Jsem pobouřen, ale platím. Vzpomínám na mažoretky.

11. minuta - Velmi zvláštní věc. Věděli jste, že součástí fotbalu je jakýsi zvláštní vědomostní kvíz? Poté, co se dva hráči srazili uprostřed pole, přiběhl ten arogantní hráč v černém (samozřejmě si neodpustil hulvátské hvízdání) a položil jednomu z nich jakousi otázku. Byla napsaná na takové žluté kartičce a hráč v černém ji zdvihl vysoko nad hlavu, aby byla ještě hůře čitelná. Dotazovaný evidentně nevěděl a zahanbeně odešel několik kroků stranou.

17. minuta - Praporečníci se čas od času až zoufalou signalizací snaží navést na hrací plochu nějaké plavidlo. Jejich donkichotovské snažení mi přijde zároveň k smíchu i k pláči. Přijde mi nedůstojné, že je pořadatelé neubytují v pro tyto nešťastníky určených ústavech a nechají je běhat mezi lidmi. Přátelé mou myšlenku nesdílejí. Surovci. Ve vypjatých situacích vždycky poznáte, co dříme v lidech z vašeho okolí.

28. minuta - Všímám si, že dva hráči (po jednom na každé straně) jsou poněkud podceňováni. Pravděpodobně to budou mladí začátečníci. Pro tuto domněnku svědčí i fakt, že jsou svým oblečením důsledněji ochráněni proti profouknutí než ostatní hráči. Navíc ani tolik neběhají. Předpokládám, že se u nich očekává menší úspěšnost při chytání přihrávek od spoluhráčů - svědčí o tom speciální kovová konstrukce za jejich zády, která je potažena sítí. V případě neúspěšného zásahu tak nemusí mladý hráč chodit daleko. Je to sice na jednu stranu

praktické, na druhou stranu mne by to trochu deprimovalo. Každopádně je třeba ocenit, že dostávají prostor i začátečníci.

32. minuta - Další hráč nedokázal odpovědět na kvízovou otázku na kartičce. Bude to asi něco moc těžkého. Po zápase to zkusím zjistit.

39. minuta - Ten arogantní v černém to vážně přehání. Dokonce vstoupil neustálým hvízdáním do konverzace dvou hráčů, kteří si evidentně říkali něco velmi důležitého. Navíc je odstrkoval! Nesouhlasím sice se slovy, kterými toto počínání častovali někteří diváci, ale velmi dobře dokáží pochopit jejich pobouření. Tohle slušní lidé nedělají.

44. minuta - Stalo se přesně to, co jsem předpokládal výše. Jeden z těch mladých hráčů dostal přihrávku (pravda, byla velmi prudká a velmi nepřesná - až by se dalo říci zlomyslná), kterou nezachytil. Skončila až v síti té kovové konstrukce. Nic zvláštního, dalo by se říci, nicméně - světe div se - diváci šílí!!! Nechápu, radovat se z nešikovnosti začínajícího hráče mi přijde unfair.

45. minuta - KONEC!!! Sláva. Nejhezčí byly mažoretky, fotbal asi nebude nic pro mne. Těším se na golf. Odcházím s přáteli ze svých míst a vrací se mi dobrá nálada. Nechápu, co na tom fotbale lidi vidí.

Během pauzy - Dozvídám se, že to nebyl to konec, ale přestávka. Má nálada tváří v tvář další promarněné třičtvrtěhodině klesá pod bod mrazu. Přátelé mi také vysvětlili, že ten incident s přihrávkou, která skončila v kovové konstrukci (správně prý brance!), se jmenuje gól a že je to dobře. Dobře by to prý nebylo pouze tehdy, kdyby se to stalo na opačné straně hřiště. Chci udělat přátelům radost a dokázat jim, jak se rychle učím. Dávám si proto závazek, že až se to na naší straně hřiště stane znovu, budu se radovat ještě intenzivněji, než oni. Ať vidí, co znamená projevít radost.

53. minuta □ A mám k tomu hned příležitost! Začátečník na naší straně hřiště minul přihrávku a ta skončila v horní části kovové konstrukce. Vyskakují ze sedačky, ruce letí nad hlavu, líbám starší dámu sedící po mé levici a ze všech sil řvu "Gól! Góóóóóóóóóó! Hurá!" Fotbal může být minimálně dobrým prostředkem pro uvolnění emocí.

Poněkud mne znervózňuje, že podobně jako já se chovají lidé pouze na opačné straně tribuny. Mí přátelé zaraženě sedí a jeden z nich mne bodá loktem pod žebra. V bolestech dopadám zpět na sedadlo. Nic nechápu, choval jsem se přece přesně podle instrukcí. Přátelé mne ponaučili, že si hráči o přestávce vyměnili strany a že jsem idiot. Začínám mít podezření, že na hřišti možná nehrají všichni se všemi v jednom týmu.

62. minuta - Vážně nechápu, že si všichni nechají líbit komandování toho hráče v černém. Budu mu říkat hulvát. Zakázal bych mu příště příchod na stadion. Vzpomínám na mažoretky.

78. minuta - Hráč, který jako první zklamal v kvízové otázce, dostává po odkopnutí míče na protest proti soustavnému přerušování hry hvízdáním od hulváta další šanci. Hulvát tím u mne získává první kladný bod. Hulvát i dotyčný hráč se chvíli soustředí. Napětí na stadionu by se dalo krájet. Držím hráči palce. Hulvát vytahuje z kapsy otázku - tentokrát na červené kartičce. Hráč vytřeští oči... a neví. Kroutí smutně hlavou a odchází zklamaný ze hřiště. Na chvíli lituji jeho neúspěchu více, než absence mažoretek.

Ale vážně jenom na chvíli.

83. minuta - Teprve teď si všímám, že na velké světelné tabuli probíhá matematický kvíz i pro diváky! Jedná se buď o zkušební provoz, nebo chtějí, aby se zúčastnilo co nejvíce diváků. Posuďte sami - početní úloha 1:1 nevyžaduje přílišnou mozkovou námahu. Jen doufám, že to nebyla otázka, kterou kladl hulvát hráčům.

Jsem soutěživý typ, takže se ptám přátel, kam mohu jít nahlásit výsledek. Přátelé mne poslali do místa, o němž jsem díky vlastním zkušenostem pevně přesvědčen, že žádné výsledky nepřijímá. Jak mohou být tak hrubí? Proč jsem jenom neodešel po mažoretkách... Je mi trochu smutno.

85. minuta - Místní hlasatel komentuje souběžně probíhající fotbalové utkání v Teplicích. Mé čerstvě získané sebevědomí fotbalového odborníka získává zásadní trhliny. Podle slov hlasatele se v Teplicích totiž hraje v devadesáté minutě bez branek. Nechápu, že si tam toho za hodinu a půl nikdo nevšiml!!! Ti dva mladí ani nemohli, ti stojí zády, ale co všichni okolo? Navíc hlasatel říká, že jakýsi útočník je s míčem v autu. Nechápu, jak se dostalo vozidlo na hrací plochu a co vedlo hráče k tomu, že se do něj ukryl i s míčem. Na druhou stranu - my máme co

Reportáž sportovního analfabeta z fotbalového zápasu

Napsal uživatel Petr Sedláček
Pátek, 01 Srpen 2003 01:00

říkat, když tu čekáme na parník. To se pak odborníci diví, že se lidé na tribunách mlátí baseballovými pákami. Myslím, že je to z nudy. Asi vážně nerozumím fotbalu.

90. minuta - Hulvát zapískal tak dlouze a hlasitě, že hráčům i divákům došla trpělivost a na protest proti jeho hnusnému chování začali opouštět stadion. Někteří hráči za tento projev lidské statečnosti a hrdosti divákům děkují potleskem směrem k tribunám. Odcházím s tím, že si sice budu muset najít nové přátele, ale že nejsme stádo, které si nechá líbit kdejakou hrubost. Za to zjištění návštěva fotbalového utkání stála.

3 měsíce po zápasu - Mám nové přátele. Včera mi volali, jestli s nimi nechci jít na hokej.

Ach jo.